

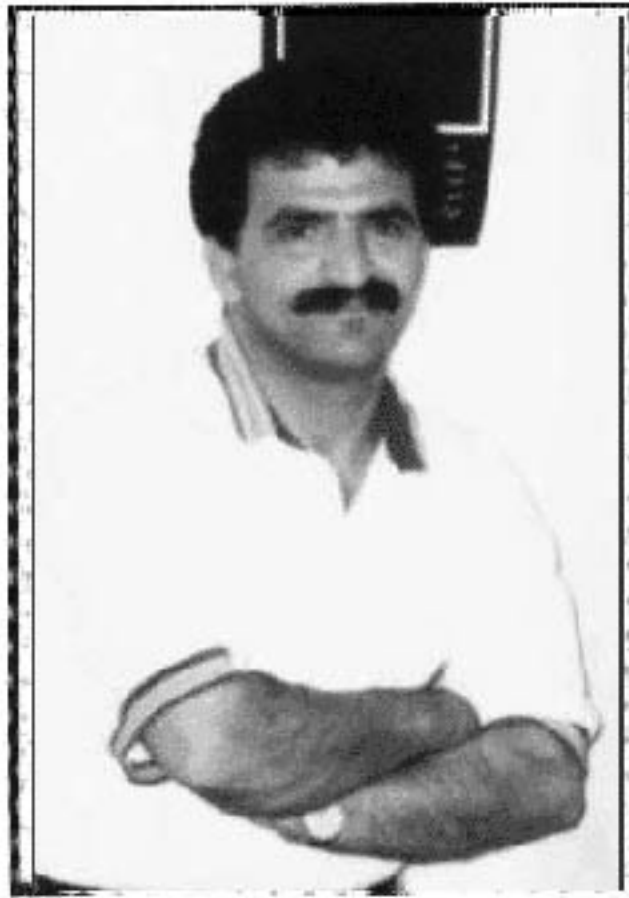
خبرها و یادها

سوم شهریور ۸۷، ده سال از زیدون، شکنجه و قتل پیروز دوانی می گذرد.

پیروز دوانی، نویسنده، مترجم، پژوهشگر، تحلیل گر مسائل سیاسی، مبارز سیاسی علیه رژیم استبدادی جمهوری اسلامی ایران، بنیان گذار و دبیر و سخنگوی اتحاد برای دموکراسی در ایران بود.

پیروز روز سوم اردیبهشت سال ۱۳۴۰ در شهر تهران به دنیا آمد و به دلیل سنت مبارزاتی که در محیط خانوادگی اش وجود داشت، از دوران کودکی به مسائل اجتماعی پیرامون خود حساس بود. با شروع انقلاب، پیروز با انرژی و انگیزه وصف ناپذیر در سن شانزده سالگی به صفوف انقلابیون پیوست و به سوی اندیشه مارکسیسم - لنینیسم گرایش پیدا کرد. پیروز دوانی اولین بار در شهریور ۱۳۶۱ به خاطر هواداری و فعالیت با سازمان جوانان توده دستگیر و به مدت هفت ماه زندانی شد. از زمان آزادی در سال ۱۳۶۲ تا زمان دستگیری مجدد در اسفند سال ۱۳۶۹ فعالیت‌های گسترده ی آزادی خواهانه و انساندوستانه در رابطه با کارگران و خانواده های زندانیان و مفتولان سیاسی را با وجود سیستم کنترل قوی پلیسی رژیم حاکم در شرایط داخل کشور دنبال کرد. از نمونه ثمرات تلاش‌های پیگیرانه وی و فقه پیروز در این سالها تشکیل کانون حمایت از زندانیان سیاسی (داخل کشور) و اطلاع رسانی و افشاکری در رابطه با فاجعه قتل عام زندانیان سیاسی است.

۱۲ اسفند ۱۳۶۹ پیروز مجددا دستگیر شد و به مدت ۶ ماه در مسول انفرادی شکنجه گاه وین زیر انواع شکنجه ها قرار

گرفت.

هفت ماه پس از بازداشت در یک دادگاه غیر علنی محاکمه شد و به سه سال زندان و پنجاه ضربه شلاق محکوم شد و سه سال دیگر را به خاطر بی گیری فعالیت های سیاسی اش در اوین و در کنار بسیاری از زندانیان گروه های مختلف سپری کرد.

پس از انتقال به زندان عمومی، با توجه به روحیه سرزنده و ایمان خلیل ناپذیرش به ضرورت ایجاد تقاضا در میان گروه های مبارز، به سازماندهی در میان زندانیان و اعتراض به نقض

حقوق آنان در زندان پرداخت و به زودی به چهره ای محبوب در زندان تبدیل شد. همین امر موجب شد که بارها از سوی مسئولان زندان تحت آزار قرار گیرد، به انفرادی بازگردانده شود و ملاقات های وی با خانواده قطع شود. در همین مدت بود که با چهره های سرشناس مبارز در زندان همچون عباس امیرانتظام و محمدعلی عمویی آشنا شد.

زمستان سال ۱۳۷۳ پس از رهایی از زندان، با توجه به سابقه زندان و آشنایی پلیس با نوع تفکر و عمل وی، تصمیم گرفت با استفاده از روزنه های موجود قانونی برای تحقق اهداف خود در زمینه اطلاع رسانی جامعه درباره نقض حقوق بشر به فعالیت خود ادامه دهد.

از جمله این فعالیتها تاسیس شرکت پژوهشی پیام پیروز بود، از آنجا که صق قانون، هر شرکتی می تواند بولتنی داشته باشد و فقط چاپ (زینک و فیلم) بولتن نیاز به مجوز وزارت ارشاد دارد، این شرکت بولتن های خود را به صورت فتوکپی در اختیار علاقمندان قرار می داد و از این طریق می توانست به انتشار مداوم بولتن های خبری و تحلیلی بپردازد. در این بولتن های سیاسی مقالات افراد گوناگون با دیدگاه های متفاوت در ارتباط با تحلیل شرایط ایران و نقض حقوق بشر و وضعیت زندان ها و زندانیان سیاسی چاپ می شد. زیراکس و انعکاس گسترده زجرنامه ی فرج سرکوهی که بازتاب گسترده ای در سطح ایران و دنیا داشت (در آن زمان پرونده فرج سرکوهی در افکار عمومی جهان مطرح شده و بزرگ ترین رسوائی را برای حکومت به وجود آورده بود) و تکثیر سخنرانی آقای منتظری نمونه ای از این فعالیت ها است.

پیروز سخت بر این باور بود که برای دسترسی به حقوق اساسی پیمان شده مردم بهتر از هر وسیله ای، برقراری صحیح

جریان اطلاعات و اندیشه است و حصار سانسور را میبایست شکست، به این دلیل وی در جهت انعکاس وقایع و افکار متنوع شجاعانه فعالیت داشت و ارتباط مستمر او با نیروهای سیاسی و فعالان جامعه مدنی به سرعت از او چهره ای محبوب و درآشنا ساخت.

باور پیروز دوانی به ضرورت نزدیکی جریانات سیاسی موجب شد که از این دوران وی در ارتباط فعال با گروه های اپوزیسیون داخل کشور قرار گیرد و یکی از دستاوردهای این ارتباط برگزاری میزگردی پیرامون علل وجود نابسامانی ها در جامعه و چگونگی رفع بحران عمومی در جامعه با شرکت دکتر ابراهیم یزدی، مهندس عزت الله سبحانی، دکتر حبیب الله پیمان و پیروز دوانی به عنوان یک فرد هوادار چپ و سوسیالیسم، در خرداد سال ۱۳۷۴ (۱۹۹۵) بود که متن این میزگرد به صورت زیراکس در سطح وسیعی و به طور علنی از طریق شرکت پژوهشی پیام پیروز منتشر شد و در نشریات خارج کشور مانند نیمروز و کار بازتاب یافت.

در بولتن های شرکت پژوهشی پیام پیروز، مطالب گروه های سیاسی اعم از ملی ها، ملی - مذهبی ها، چپ ها و دموکراسی خواهان منعکس و در بین دیگران توزیع میشد، او در این حرکت فرهنگی کوشید تا با احترام به همه گروه هایی که در این راه هزینه پرداخته اند و در زیربنای دیدگاه ها و تفکرات خویش در راه آزادی و دموکراسی به عدالت اجتماعی و تأمین حقوق و مطالبات آزادی خواهانه کارگران و دیگر طبقات زحمت کش توجه دارند، همه را حول سازمان اتحاد برای دموکراسی به هم نشینی و همراهی دعوت کند او همچنان ارتباطات فرهنگی اش را با بخش وسیعی از علاقمندانی که در نقاط مختلف کشور یا از ارتباط برقرار کرده بودند، گسترش

قتلهای سیاسی مشابه در تاریخچه سیاه جمهوری اسلامی است که در ارکان رسمی نظام مانند کمیسیون اصل نود، صحن علنی مجلس شورای اسلامی و دادگاه ویژه روحانیت صدور حکم قتل از سوی سه روحانی (غلامحسین محسنی اژه ای وزیر اطلاعات دولت احمدی نژاد یکی از آن سه روحانی است) خارج از محوطه قانونی و قضایی جمهوری اسلامی به ثبت رسیده است.

برای اطلاعات بیشتر در این مورد به سایت پیروز دوانی مراجعه کنید.

www.PiroozDavani.com

کوچکترین مدرسه دنیا در ایران

عبدالمحمد شعرانی، سرباز معلم ۲۳ ساله، در رومتای (کائو) در ۱۸۰ کیلومتری شهرستان دیر سن بوشهر، توانسته است با راه اندازی یک وبلاگ در آدرس

www.dayyertashbad.blogfa.com

داد. دستگیری های کوتاه مدت و تهدیدات نفقشی، بر این مبنی که اگر دست از فعالیت برننداری این بار احضارت نمی کنیم، بلکه خفته ات می کنیم، زنگ خطرهایی بود، ولی پیروز مشمر فعالیت هایش را برای کسب آزادی و برقراری دموکراسی آگاهانه ادامه داد.

روز سه شنبه سوم شهریور ۱۳۷۷ (۱۲۵گوست ۱۹۹۸) پیروز دوانی پس از خروج از خانه توسط ماموران وزارت اطلاعات جمهوری اسلامی ربهوده شد. این خبر ابتدا به نقل از زنده یاد داریوش فروهر رهبر حزب ملت ایران در افکار عمومی و رادیوهای بیرونمرزی انعکاس یافت. زنده یاد داریوش فروهر و پروانه اسکندری تا آخرین روزهای زندگی سرافرازانه خود پیگیر وضعیت پیروز بودند.

با توجه به سفارشات خود پیروز و همچنان سابقه ضد انسانی و خون آشام جمهوری اسلامی، دوستان و خانواده پیروز به سرعت افکار عمومی و سازمانهای مدافع حقوق بشر را مطلع ساختند به این امید که شاید بتوان مانع انجام نقشه شوم سربازان گمنام و اربابان افشاشده اشان شوند.

در ابتدا مسئولان جمهوری اسلامی با سماجت از وضعیت پیروز دوانی ابراز بی اطلاعی می کردند و سعی شان بر این بود که ربهوده شدن پیروز را بی ربط به قتلهای سیاسی جلوه دهند و با شایع پرکتی های دروغین سرنوشت پیروز را همانگونه که تهدید کرده بودند آسان به فراموشی سپارند پیگیری خانواده و دوستان، وکیلانی توانا و آگاه همچون ناصر زرافشان روزنامه نگارانی با شهمنی چون اکبر گنجی و دوگیربهای جناحی درون قدرت مانند آنچه در جریان دادگاه عبدالله نوری وزیر مستضیح کشور رخ داد همگی باعث شدند که نشان دهند بودند، شکنجه و سپس قتل پیروز دوانی از موارد بسیار نادر از